

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

De deo uno, et trino - Cod. Ettenheim-Münster 202

Bach, J.

[S.l.], 1636

Disputatio I

[urn:nbn:de:bsz:31-118088](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-118088)

PARS II

DE DEO TRINO

In hac 2da tractatus parte qua e de Deo trino hoc e de ijs
qua pertinent ad ipsum Deum prout e trinus in personis dua
sermo disputatio altera erit de diuini generationibus altera
de diuisis relictis in ydem vero disputatio p[ro]p[ri]etas
atq[ue] celebres controversias pertinentes, ad mysterium Trini
tatis incutiens ita tñ ut dua ex professo tractentur alie
vero breuiter enghentur atq[ue] dissoluantur.

DISPUTATIO I

De diuinis Processionibus.

CAPIT. I

Quanam sint in Deo Processiones?

Aduertendum e noie processionis hic idem prout significati
go significatur noie originis e productionis, siquidem processio
origo, e productio apud Theologos, saltem dum e sermo de Tri
nitate, it vocis synonyma. quamuis .a. id q[ui] significatur
noie processionis que dicit realiter sit idem q[ui] significatur
noie diuina proprietatis, personalitatis, notiois, e relictis,
tñ tñ e idem fortiter sine secundum nrām conceptum vel
modum intelligendi, siquidem diuina paternitas v: g. e proprietat
quatenus sui soli persona Patris conuenit. eadem paternitas
e personalitas quatenus ultimo terminat diuinam n[atu]ram atq[ue]
scam contribuit in e. Patris, similiter Paternitas e notio
quatenus e signum vel r[ati]o nocendi sine cognoscendi e v[er]ba
quodam personam Patris a reliquis, propterea paternitas e r[ati]o.

ga totum de illy e habitudo sine respectu ad filium, deniq
Paternitas e processio, origo, e productio quatenus e d^{glo} Pater
producit filium e h^{is} ratione h^{ic}, ex m^o h^{ic} paternitas ut propri-
etas, personalitas, notio, e ratio h^{ic} ratione fia permanentis
vel assistentis.

Supponendum e d^o, in divinis e aliquam pro-
cessionem ac vltra, id e, emanationem vni^{us} persone ab alia, con-
stat ex cap. 8. Ioan. Ego ex Deo processio e ex illis cap. 15.
spiritus qui a Patre procedit, h^{ic} a. scriptura loca vera e re-
fali processionem illi^{us} videntur a P^{at}r^e. item constat, q^{uod} ex pluribus
locis Evangelij habent in Deo vere e proprie. e^t patrem, atq^{ue}
de rade patris e generare de rade filij e generari, ac primus
sequitur in Deo e^t realem processionem qua Pater generat
e filius producit vel generatur. deniq^{ue} item constat ex cap. 15.
in Deo Pater e persona realiter distincta, ut constat ex illis
verbis Matth. 1. ut baptizantes eos in nomine Patris, filij, e spi-
ritus s^{an}cti, atq^{ue} distinctio realis in Deo n^{on} p^{oss}it fundari nisi in vera
e reali processione, p^{er} h^{ic} a. ois distinctio fundatur vel in limi-
tate e^t finitate. n^{on} vel in processione e origine proven-
tis e producti, cum a. in Deo n^{on} h^{ic} finitas nec limitatio neces-
sario requiritur in Deo e^t realem processionem rade cui^{us} r^{ati}o dis-
tinctio inter divinas personas.

Supponendum e d^o q^{uod} licet in Deo sit vera e
realis processio, n^{on} in ea e causalitas vel dependentia effectus a cau-
sa, q^{uod} causalitas e dependentia effectus a causa e quanto aliquid
ita procedit ab alio ut accipiat vel h^{ab}eat r^{ati}o^{ne}m ab illy n^{on}
repta distincta, quamvis a. in Deo vna persona ab alia vere
procedat, n^{on} t^{ame}n h^{ab}eat r^{ati}o^{ne}m ab illy n^{on} distinctam, sed e vna
e eadem n^{on} in singulis divinis personis, siquidem ois h^{ab}et
idem primum e r^{ati}o^{ne}m principium operandi, in quo consistit r^{ati}o
n^{on} a. ex his a. constat processionem in divinis n^{on} e^t per modum
actionis transeuntis in, externum effectum vel in partem
extrinsecum, sed per modum emanantis immanentis, siquidem
terminus vni^{us} processionis manet in eo a quo procedit, e
por consequens in eo manet etiam vna processio p^{er} a. terminus
vni^{us} processionis manet in eo a quo procedit, constat ex
illis h^{ic} verbis Ioan. 10. ego e Pater vna e sum^{us}, e ex illis
14. ego in Patre e Pater in me e, e ex epla. j^{me} cap. 1. tres
s^{un}t qui testimonium d^{ant} in celo. Pater, Verbum, e spiritus s^{an}ctus
e h^{ic} tres vna e s^{un}t. Ex his a. constat vni^{us} processionem
in hoc

in hoc differre. a processione creata, qd hoc e vera dependentia 320.
ut effectus a causa, illa vero n item causa una e eadem causa di-
uina magis in persona producta vna procedente e in persona
a qua illa procedit.

Quo n dicas: implicat realiter produci terminum
n producto qd eo cum quo ipse terminus realiter identificatur,
sicut implicat produci gradum corporis n producto gradu subtili
qui cum illo identificatur & implicat produci diuinam per-
sonam n producta vel multiplicata nra cum qua ipsa persona
producta realiter identificatur.

Rd dicit: hinc implicat ea quando d, cum quo
terminus identificatur, distinguitur ab ipso principio producente
concedo, quando d cum quo terminus identificatur e etiam iden-
tificatum cum ipso principio producente nego hinc, e conseq.
qd hinc nra diuina identificatur cum termino e persona pro-
ducta, nihilominus ratio sub infinitatis identificatur etiam
cum ipso principio vel persona producente, e ideo n qd ab illa
produci, qd implicat identificari inter se in qd proximo produ-
cent e in qd producitur, quamuis a nra diuina qua e in patre
ut identificata cum ipsa paternitate, e ideo a patre produci
n pot, nihilominus pater per productionem filij dicitur eis suam
naturam, ita vt processio quidem filij, a patre, n productio per-
sonalitate filij e concaio diuina nra. his premis.

Dico primo. In Deo sicut duas processiones passiuas
realiter distinctas n plures. e conclusio certa ex fide catholica.
Et primo, qd fide certum e in Deo duas ee personas proce-
dentes realiter distinctas: nempe Filium e Spiritum Sanctum
n a plures e etiam due ee in Deo processionis passiuas dis-
tincte realiter n plures. conseq. p: qd processio, se hinc ad termi-
num producentem sicut pater se hinc ad filium.

Præterea p: etiam ratio: qd processionis diuinae et
per operationes immanentes, sed in Deo eym sit, agens illudiale
e effectuum n pot ee nisi nra operationes immanentes
nempe affectio e volitio e in Deo n ee nisi due processionis
passiuas.

Obiecta: si in Deo ee aliqua processio, deberet in
alio recipi e eam informare, qd ee immanens, sed hoc e
impossibile, qd a quoque in Deo ee pota passiuas, e per consequens
imperfecto.

Rd. regardo ma: qd diuina processionis n sunt
acciden =

accidentia aut fieri substantiales, sed, si res substantiales & per se
subsistentes, ac proinde non inveniuntur potius passiva in quâ recipiant
vel quam informant.

Objicies 2do: proinde, repugnat divinae personae
& nulla est processio in divinis. Respondetur: tum quia persona pro-
cessiva, necessario est ab alio non a se, cum tunc repugnet Deum esse
& non esse a se, tum quia quod procedit producitur, produci a. involvit
imfectionem.

Respondeo negando. Ad primam eius probationem
diximus repugnare quidem Deum esse ab alio quam a Deo
aut est ab alio Deo, non tamen repugnat Deum esse, vel procedere
ab alio qui sit eodem numero Deus, sic est. nam divinus cum
ut eadem numero in persona procedente, & in persona, a
qua illa procedit, per processionem non producitur sed congeneratur,
& nec processio non impedit quo minus persona procedens habeat naturam
divinam & sit essentialiter Deus. Ad secundam probationem anteceden-
tis, diximus processionem involvere imfectionem quando etiam
nata producitur ut contingit in creatis, non a. quando nata non pro-
ducitur nec multiplicatur, sed tamen congeneratur et fit per divinam
processionem.

Objicies 3to: in Deo est una tantum operatio
immanens quae est simul intellectus & voluntas & in Deo non est
processiones passivae sed una tantum, cum divina processio fiat per
operationem Dei immanentem.

Respondeo negando consequens: quampis est in Deo sit una
tantum operatio a parte rei simplicissima, nihilominus ratione sua
infinita perfectionis est virtualiter & eminenter duplex, ac pro-
inde eadem operatio divina potest responderi duae processionibus
passivae realiter inter se distinctas, perinde ac si producta
operatio divina esset realiter et actu duplex, nec est. tunc
intellectus & voluntas divina haberent maiorem perfectionem quam
nunc habent, ac proinde de facto sufficientes ad duas processio-
nes passivas.

Objicies 4to: unica processio divina exhaustit
totam vim productivam quae potest esse in Deo cum sit infinita
& in Deo est una tantum processio passiva.

Respondeo negando. Nam processio sua Verbum
vel filius a patre procedit, cum sit infinita in ratione processio-
nis per intellectum, exhaustit quidem, ut ita dicam, totam vim ad
intra productivam per modum intellectionis ut sic, & ideo
non potest

si potest aut esse aut produci in Deo plures filii; verum quia eadem 121.
processio non est infinita scilicet nisi in genere processionis
per intellectum aut processionis per modum illationis, non autem in genere
processionis per modum volitionis ut sic, in quo tamen genere est
infinita scilicet processio Spiritus Sancti, ideo processio eandem
spiritus sancti non autem processio Verbi exhaustit divinam personam,
producenti per modum volitionis ut sic, et ideo in Deo non potest esse
plures spiritus sancti, atque ita una divina processio quantumvis
sit infinita, non potest alterum impingere, nec una exhaustit vim pro-
ductivam alteri.

Ex actis colligi potest in Deo tres esse personas
inter se realiter distinctas habentes unam et eandem naturam, nam
cum in Deo sint duae processionis passiva realiter distinctae,
necessario sequitur etiam in Deo duas personas procedentes
realiter inter se distinctas, quia duae processionis passiva realiter
identificantur cum duobus terminis realiter distinctis, haec vero
duae personas procedentes necessario supponunt aliam etiam, et
proxime necessario in Deo sunt tres personas, scilicet a. duae personae identi-
ficatae cum duabus processionibus passivis necessario supponunt
etiam etiam personam patris: quia duae processionis passiva sine duae
personae procedentes non potest produci ab ipsa natura divina, quia im-
plicat contradictionem principium proximum procedens non
possit fieri cum termino producto, aliquid per se ipsum potest produci
a seipso. similiter etiam duae personas procedentes non potest esse
mutuo producere, quia implicat duos esse simul priores et posteriores
in eodem genere principii existentis, quia aliquid etiam unum
et idem potest esse prius et posterius seipso, ut facile deinde potest ex illa
mutua prioritate esse duorum ad invicem et necessario
in Deo est alia etiam persona a qua illae duae procedant et
producantur sine tanquam a principio productivo adequato,
ut producat persona filii a persona Patris, sicut ut a principio
adequato, ut persona Spiritus Sancti producat ab eadem persona
Patris, sicut etiam persona Spiritus Sancti producat et producat a
persona Patris et a persona filii tanquam ab uno principio
totali et adequato, ut infra magis constabit.

Deo ex actibus colligitur etiam personam inivi-
nam, quae a reliquis duabus personis procedentibus praesuppo-
nitur, scilicet inproductam sine, non originatam nec procedentem
ab alia. ratio est, quia si esset producta, vel esset producta a natura
divina, vel a persona filii, aut spiritus sancti, vel ab alia persona,

res nullam ex his dici potest, quod a. n. int. producta a natura divina
na potest, quia persona Patris realiter est idem cum natura divina &
n. potest ab eis produci, ut constat ex reproductis, nec potest produci
a persona filii vel spiritus s. si, quia persona Patris procedit prior
nam filii & simul cum filio producit personam spiritus s. &
n. potest ab his personis produci, quia natura puritas in genere
principij evidenter se impedit. Unde n. potest produci ab alia
persona, quia n. est maior ratio cur illa ab alia producta n. est
& rursum illa ab alia, & ita rareretur processus in infinitum, quod
est omnino impossibile, ac proinde, necessario debet esse una persona qua
sit principium Verbi & Spiritus s. nec principitur ab alia
persona, & uno Pater dicitur n. ea de alio & dicitur esse inge-
nitus & immutabilis, quod est proprietas & notio personae Patris.

Dico 2do. Processiones passivae n. realiter idem
sunt cum suis terminis sive cum personis per illas
procedentibus et productis, atque ita generatio passiva est idem
suntificata cum filio, et spiratio passiva cum spiritu s. haec
conclusio est omnino certa apud Catholicos. Probatur quia n. expressè
definitur in Concilio Toletano et alijs quae refertur Luce de
Trinitate, disp. 8. sect. 1. & 2. Deinde potest ratio: quia
persona procedens nunquam potest separari a processione passiva,
& processio passiva n. est realiter distincta a persona per illam
illam procedente, sicut terminus vel effectus excatus v. g. actus
vitalis qui est inseparabilis a passione per quam recipit esse
ab agente n. distinguitur realiter ab eadem passione, alio
quin sicut si actus vitalis realiter distingueretur ab ea
hoc etiam capite involveret imperfectionem, ita quod si
persona divina procedens realiter distingueretur a pro-
cessione passiva frustra a passione per quam recipit esse
ab agente, frustra ab illa distingueretur et ideo imper-
fectionem involveret, ita quod si persona divina proce-
dens realiter distingueretur a processione passiva frus-
tra ab ea distingueretur, atque ideo etiam ex hoc capite
imperfectionem involveret.

Dico 3tio. Praeter processiones passivas
dantur in Deo etiam duae processiones actus realiter
identificatae cum personis producentibus et realiter distinctae
a processionibus passivis. S. Thom. 1. parte, q. 91. art.
1. ad 2. Magis in 1. dist. 28. et sequenti Theologi cõmter
Explicatur propositio: centralis intellectus Dei ut dicitur,
mixta

minata per relationem paternitatis & activa processio sive 122.
 productio qua Pater producit Verbum vel Filium, & e con-
 munitio activa qua Pater Verbo, communicat naturam
 divinam, sicut eadem estialis illatio Dei ut determinata
 per relationem filij & passiva processio vel productio Verbi, et
 passiva communicatio, qua illi natura divina communi-
 catur, similiter estialis volitio Dei ut determinata
 per relationem generationis existentem in Patre et Filio &
 ipsa activa processio vel productio qua Pater et Filius
 per modum unius principij producat spiritum sanctum,
 & e activa communicatio qua Pater et Filius coactant
 spiritui s. naturam divinam, contra vero eadem estialis
 volitio Dei ut determinata per relationem spiritus s. termi-
 natam ad Patrem et Filium tanquam ad unum suam prin-
 cipiam, & passiva processio spiritus s. & passiva coactio,
 ipsa natura divina eidem spiritui s. coactatur, non minus a
 illius et volitio divina ut determinata relatione produ-
 ctis & identificata cum ipso principio producente, quam
 eadem illatio & volitio determinata per relationem producti
 sit identificata cum termino producto, propositio a.
 supra posita & explicata e contra nonnullos, qui dixerunt
 processionem activam et passivam n. distinguunt realiter
 inter se, sed utramq. esse in persona producta, sicut etiam
 in creatis actio et passio e, in termino producto, quam senten-
 tiam, licet sit contra eadem tenent Theologorum, Suarez in
 lib. 6. de Trinitate. cap. 2. num. 7. affirmat neg. esse ortho-
 doxam, neg. temerariam, ut alij contendunt. It. a. manifeste
 dari activas processionem duas in Deo, quia in Deo sunt
 dua persone procedentes sive producte & etiam in Deo s.
 dua productiones sive dua processionem activas, pa. implicat,
 ut constat, dari productum quum datur productio activa,
 que produens formaliter et in actu d. d. producit id q.
 producitur. It. aliter probant hanc partem conclusi-
 onis, sed inefficaciter quod in praesenti ostendere per tomag
 n. licet. It. a. divinae processionem activas sint identificata
 cum ipsius personis producentibus. It. q. ratio fialis & esti-
 alis productionis vel processionis consistat in hoc, qd. vis
 it. quo produens formaliter et in actu d. d. influit in ipsum
 productum, sed persona produens vere per suam natura
 tem formaliter & in actu d. d. influit in ipsam productam,

sed et

et quidem ita ut impossibile sit productam entitatem existere
quin influat in ipsam personam productam; imo neg huius
modi entitas persona potest intelligi quin illigatur influere
in eandem personam productam, quod a processiones actiue
realiter distinguantur a processionibus passivis scilicet: quia
qualibet processio actiua est principium proximam pro-
ductivum ipsius processionis passivae sive ipsius personae
procedentis ut est procedens vel producta atque illi relative
opponitur, & ab illa realiter distinguitur.

Obicitur: actio est passio ut una et eadem enti-
tas qua est in passio vel termino producto et denominat
ipsam effectum vel terminum productum, est principium
actiivum denominat agens & etiam in divinis processio-
bus actiiva et passiva non distinguantur, ac proinde una et eadem
simplex entitas processionis qua est in Filio potest deo-
nominare et Patrem generantem et Filium genitum, quod a
hunc potest denominare genitum, manifestum est, quod potest
denominare Patrem generantem, quia denominat Filium
genitum & ab alio genitum & genitum a patre, et per
consequens denominat etiam Patrem generantem, siquidem
idem est Filium generari a Patre et Patrem generari Filium.

De negando consequens ratio disparitatis est, quia prin-
cipium actiivum creatum potest non existere non existente pro-
ductivum, siquidem nullum est principium actiivum crea-
tum, cuius actio non potest impediri saltem ab ipso Deo, ac
proinde actio sive productio creata non potest esse identificata
cum ipso principio actiivo, contra vero divina persona
producentis neg potest esse neg potest illigi ab ipso actuali producti-
one, et vere formaliter per suam existantiam modo supra ex-
plicite in actu deo necessario influat in personam pro-
ductam, ac proinde productio actiiva divina est identi-
ficata cum ipsa persona producente.

Obicitur etiam: a. quod licet processio passiva
non sit in persona producente, sed in persona producta,
ut in Filio, non tamen potest denominare Filium productum huc
genitum, non etiam ipsum denominat genitum a Patre,
et per consequens denominat Patrem generantem, cum idem
sit Filium generari a Patre et Patrem generari Filium,
nihilominus processio passiva Filii tanquam forma rea-
liter distincta a Patre denominat ipsum generantem,
productio

productio vero sine processu activa ad Filium termini, 123.
nata qua e in Patre tanquam fca cum ipso realiter identi,
filata denominat ipsam productorem, et generantem. ex
huiusmodi habes productionem activam licet n possit dici actio
proprie et rigore, eo qd actio stricti et rigore sumpta
includat aliquam imperfectionem in termino, nempe
dissinctionem alius secundum naturam cum principio produ-
cente, nihilominus potest dici aliquo modo actionem perfectam,
sive immanentem in principio immanente producente,
neque in eo imaginantem per identificacionem, unde etiam
aliqui Theologi illam sine addito appellant actionem.

Quæritur: an processiones activæ realiter dis-
tinguantur inter se? Rõ negatice, e codis sententia
Theologorum contra Henricum in summa part. 2. art.
Argentinam in 5. dist. 13. q. 1. art. 2. et Aquinum apud eun-
dem Argentinam. rãõ e, qd in divinis n potest esse distinctio
realis nisi inter illa quæ relative opponuntur, ut constat ex
pariteris, atque processiones activæ n opponuntur re-
lativè inter se, neg e. generatio activa Verbi, quæ dicit
solum paternitatem respicit generacionem activam Spiritus
S. quæ includit paternitatem et filiationem & processiones
activæ n distinguuntur realiter inter se.

Obijciat: processio activa Verbi sine gene-
rãõ activa dicit solum paternitatem, generatio a. activa
dicit paternitatem et filiationem & processio activa
spiritus S. rãõ filiationis quam includit realiter dis-
tinguitur a generacione activa.

Rõ negando hinc, generatio e. activa non
dicit proximè, sed formaliter relationem paternitatis et fili-
ationis, sed relationem generacionis activæ eadem Patri et Filio
quæ Spiritum S. recipiunt, in quibus personis tanquam
cum duobus suppositis distinctis ipsa virtus generativa rege-
ritur, ac proinde proximum principium Spiritus S.
sive processio activa eandem remittit in includit quæ
connotat relationem paternitatis et filiationis tanquam
constitutiva personarum in quibus reperitur, coeternum
ipsa virtus et generatio activa ut talis e nullam in se
includit distinctioem, ac proinde cum non opponatur
relative paternitati, n potest realiter distingui a processi-
one activa filij. Adendum e. a. qd licet processiones
activæ

actiua n̄ distinguantur realiter, nihilominus ^{simpliciter} ^{regula}
dicensur & processionibus actiuis eē duas; rāō ē, q̄
cum processionibus actiuis sint respectu transcendentales
ad terminos procedentes vel productos, solent distingui
ad distinctiōnem terminorum productorum, cum autem
termini producti in Deo sint duo, nempe Verbum et spiri-
tus s. ideo simpliciter dicensur & in Deo duas eē
processiones actiuis, licet n̄ hant inter se realem
distinctionem.

Ex dictis colligitur, qd̄ licet Theologi
cōuiter dicant origines diuinas eē tm̄ duas, reuera
tm̄ sicut in Deo sunt quatuor relatiōes nempe relatiō
Patris, relatiō Filij, relatiō Spiritatoris, et relatiō Spiriti;
ita etiam in Deo sunt quatuor origines, dua actiua,
et dua passiua; quare Theologi dum dicunt in Deo
eē tm̄ duas processionibus, non diuidunt illas nisi ra-
tione terminorum, vnde cum in Deo sint duo tantum
termini producti nempe Filij et Spiritus s. ideo di-
cunt in Deo eē duas processionibus, licet reuera sint
quatuor, nempe processio actiua, et processio passiua
Filij, processio actiua et processio passiua Spiritus s.

CAPITULUM II

An processio Verbi sit propriū gene-
ratiōis?

Supponendum ē primo generatiōem propriē dictam acmp̄
uiscatis cognatiōis n̄ cōuiter definiri: generatiō
ē processio vel origo uiuentis a uiuente principio iuncto
in similitudinem n̄ā. atq̄ hęc generatiō definitio sumpta
ē ex iis que docet Aristoteles lib. 7. Metaph. cap. 8. et lib. 18. 2.
Ethic. cap. 12. quam definitionem sequuntur etiam oēs
Theologi, per illam a. particulam definitionis, uiuentis a
uiuente ab eadem definitione excluditur productio rerum
inanimatarum que uiuentes non sūt, imo cum illa particula uiu-
entis accipitur absolute et rigore n̄ā pro eo qd̄ ita uiuēt,
et hęc

ut haec etiam actum vitalem cognitionis, a definitione. 224.
generans excludatur etiam planta, neq. e. una plantae
dicitur ee filia alterius, materia per eandem particulam
significatur genitum debere ee vivens respectu distinctum
a vivente generante, et haec de ead. ratio e. qd aug.
mentatio, absolute n. e. generatio sed ag. ad generatio, qd per
illum n. producit ^{novum} vivens distinctum, sed pars
aliqua illi demum additur, n. tñ ad generatio e. necessarium
vt ipsa iniquat in tempore, p. e. ee ab aeterno, v. d. divina
generatio, qd generatio de qua hii loquimur, n. e. causatio quae
eternaliter supponat terminum a quo sine privatione ter.
nisi ad quem, a qua transeat ad unum terminum, sed
tñ e. ipsa productio viventi sine processu eius privatio
viva, non. per illam vero particulam definitionis, a pri.
cipio conuenito significatur generans active conferre
vel coequare ipsi genito aliquam substantiam suam, et haec
de ead. neq. productio vel creatio Angelorum e. proprie generatio,
qd Deus nihil illis contulit de sua substantia, neq. pro
ductio Lux ex Thomae costa fuit proprie generatio, qd Thom.
nullum habuit activam concurrentem in productione Lux,
licet aliqua pars materiae ipsius Thomae fuerit subiectum ma.
teriatum semper productionis, per illam vero parti.
culam, in similitudinem rae significatur generatioem pro.
prie dictam ex vi sua tendere in similitudinem rae
in spee infima imo in rae individuali, quare per hanc
particulam excluditur productio vermium genitorum in
corpore animalium, qui ab aetali differunt secundum rae
specificam talis animalis.

Attendum e. tñ ad generatioem proprie dictam
solum requiri vt principium generans quantum e. ex se
tendat ad terminum, similem in spee et in rae indivi.
dua licet actu impedatur, et ideo productio mali vere
ac proprie e. generatio, qd vere e. origo viventi a vivente
ex se coacti producere terminum sibi similem in spee
infima et in rae individuali, licet impedatur ex de.
fectu alteri simili compingij.

Supponendum e. 2do vt fide certum secundum
personam divinae productionem quae e. per illud ee pro.
prie generatioem, et terminum per illum productum ee pro.
prie filium, constet manifeste ex oculis hinc primo,
Cathan.

Constantinopolitans j. in Symbolo Catechico primo, Sola-
tano primo et undecimo, in confessionibus Axi et ex
Symbolo Athanasij et cuncto Axi Justiniani Imperatoris,
in his e. locis Verbum dicitur genitum et natum, quod
negatur de Spiritu S. qui dicitur procedere a Patre et
Filio, his ita significatur Verbum procedere per generationem
proprie et vigorosa sumptam. Item constat ex scriptura
eiusdem Joan. cap. j. et 3 appellatur Verbum unigenitum,
eodem modo appellatur Epist. j. Joan. cap. 2. et a Deum
a. in Deo sicut duo procedentes vel produci dum Verbum
dicitur Filius unigenitus manifeste significatur Verbi
productionem e. proprie generationem.

Supponendum e. 3tio certum etiam de fide
e. quod productio Spiritus S. procedentis per voluntate
non sit proprie generatio. constat ex definitione Sonitio-
rum qua supra allegata sunt, et ex illis verbis Symboli
Athanasij Spiritus S. a Patre et Filio e. non factus,
nec creatus, nec genitus sed procedens. praeterea constat
ex cap. j. et 2. Joan. ubi 2da persona dicitur Filius uni-
genitus quod non verificaretur si Spiritus S. procederet per
generationem quia tunc esset duo geniti. Denique constat ex
Symbolo Helorum ubi Filius dicitur unicus, quod etiam non
est verum, si Spiritus S. procederet per generationem, quia
tunc Spiritus S. e. et Filius, sicut ex secunda persona,
vnde haeretici, ut refert Athanasius Epist. 2. de Spiritu S.
as derisionem, ut bene citat Arubal disp. 98. cap. 3. nam
j. hac ratione conabatur probare Spiritum S. si e. Deum,
quia si e. Deus sicut persona producens aut procedit a solo
patre, et erit Filius patris, 2da persona, si vero a solo Filio,
erit filius filij et nepos Patris, si vero ab utroque cum nihil possit
a duobus Patribus produci, sequitur illum procedere ab uno ut
a Patre, ab altero vero ut a matre, quae omnia sunt absurda,
fama; Verum quod fide certum est productionem Verbi e.
proprie generationem, productionem vero Spiritus S. non item,
maxima in difficultate e. in amigenda ratione, cur productioni
Verbi conveniat vera et propria ratio generatio, hinc enim defi-
nitio supra relata et explicata, non autem convenit pro-
cessioni Spiritus S. quae tamen videtur e. processio procedentis
a trinitate principio conjuncto in similitudinem naturae; ita
ut per nullam huius definitionis particulam processio
Spiritus

spiritus s. videatur excludi a propria definitione, unde Au^g 325.
Augustinus lib. 3. contra Maximinum cap. 9. Damascenus
lib. 1. fidei orthodoxa cap. 2. et 10. et Gregorius Brimariensis
cum Magro sententiarum in 1. dist. 13. aperte fateantur non
esse illam viatorem in hac vita assignare rationem, cur procedat
non Verbi sit generatio, non a processio spiritus s. nihilominus
ab alijs multa variag rationes eiusdem rei assignantur, nos a
precipuas atq. celeberrimas referemus et examinabimus.

Primo a quibusdam dicitur generationem Verbi
et spirationem spiritus s. distingui ex his formaliter nec oportere
ulterius quætere, quibus iunguntur, nisi quia tota ratio formalis
vnius n. e. tota ratio formalis alterius. ita Scotus in 1. dist.
13. q. ad q. Aureoli art. 2. propos. 4.

Secundo contra hoc quia quando quaeritur cur
cessio Verbi non a. spiritus s. sit proprie generatio, quaeritur
quænam sit ratio formalis per quam processio Verbi constituitur
in ratione generationis, et quaenam sit ratio formalis per quam processio
spiritus s. constituitur in ratione spirationis diuersa a generatione,
itaq. Scotus pro ratione assignat id qd. e. in quaestione, sicut
etiam faciunt alij, qui dicunt generationem Verbi et spirationem
spiritus s. distingui per se diuersos terminos nempe ge-
niti et spirati, nam hoc e. id qd. quaeritur nempe quis
sit illud per quod Verbum sit proprie genitum non a. spiritus
s. an ab eis.

Secundo alij dicunt processionem Verbi
e. generationem non a. processionem spiritus s. quia
Verbum procedit ab uno, spiritus s. autem a duobus,
cum id qd. procedit ab uno procedat per modum nature
sive connaturali modo et modo nature sit. ut vnus sit ab uno;
ita Durandus in 1. dist. 6. q. 2. num. 17. Halia certis
in 1. dist. 8. art. 3.

Secundo contra hanc rationem e. quia in naturalibus
vnus filius e. a duobus suppositis, nempe a supposito patris
et supposito matris. Ex eo qd. spiritus s. sit a duobus
suppositis vere erit, filius e. genitus, qd. tñ e. ois falsum.
Deinde contra e. quia si probaret intentum, simul etiam
probaret Verbum non e. Filium aut genitum, sed quia proce-
dit ab vno tm supposito, in naturalibus a. filius procedit a
duobus suppositis.

Tertio alij dicunt Verbum n. a. spiritum s. e.
e.

et, vere genitum et filium, quia Verbum procedit per modum
natae, Spiritus a. s. per modum voluntatis, in creatis a. s. so-
lum idem procedit per modum natae et genitum, ac proinde
Verbum vere et genitum et et filius non a. Spiritus s.

Secundo contra hanc rationem est, quia vel procedere
per modum natae est procedere per primam operationem qua aliam
non praesupponat, ut aliqui volunt, et hoc modo factum est genitum
procedere per primam operationem in aliquibus, quidem in ariali-
bus nutritio est prima operatio et tunc non est generatio; contra vero
generatio arialis praesupponit operationem nutritionis et augmenta-
tionis, et per consequens non est prima arialis operatio et tunc est gene-
ratio. vel procedere per modum natae est procedere necessario
et per determinationem ad unum, quia non procedit liberum, nec per
virtutem indifferentem ad utrumlibet, sed ex naturali insti-
tutione et determinatione quam Deus habet ad diligendum se; vel
procedere per modum natae significat procedere ex fecunditate
tamen natae, ut aliqui volunt, quod tamen minus Spiritus s.
quam Verbum procedit ex fecunditate natae, hoc media
intellectione, ille media voluntate, volitione.

quod etiam
spiritus s.
incedit ne-
cessario.

Quarto alij dicunt processionem Verbi esse
generacionem non a. Spiritus s. quia de ratione geniti et filij
est, quod accipiat a patre, nam fecundam ad producendum
alium, ut constat in omnibus filijs creatis, a quibus hoc
nomen filij desumptum est, quod si in aliquibus filijs, ut accipit
in multo, procedit fecunditas sit impedita hoc est per acci-
dens, quia generans per se et quantum est ex se, tendit ad con-
tinuam productionem sicut generandi, cum a. Verbum divinum
accipiat a patre, nam divinam cum fecunditate ad produ-
cendum spiritum s. et spiritus s. accipiat nam sine fecundi-
tate, ad producendum aliam, ita Verbum proprie generatur
et est proprie filius non a. spiritus s. ita Richardus de s.
Victore lib. 6. de Trinitate cap. 18. Alexius 1 parte q. 92.
memb. 2. et 3. art. 2. Maior in 1. ord. 13. q. 1. Zuniga
disp. 2. dub. 2. memb. 9. et alij.

Secundo contra hanc rationem est, quia etiamsi secunda
persona divina non est productiva Spiritus s. non tamen procede-
ret per illatum ad hunc sicut filius est de ratione geniti vel filij
non est, ut accipiat fecunditatem ad producendum alium.
Ans. patet, quia tam Patres in Concilio Florentino, dum contra
contendunt Spiritum s. procedere non solum a Patre
sed

sei etiam a Filio, quam Theologi dum disputant an Spiritus
S. distinguatur a Filio si ab eo procederet, dicunt quod tunc
spiritus S. non distinguatur a Filio sed est Filius, contra
vero prima persona adhuc est vero Pater.

Deinde contra e, quia si de raõe filij est accipere
simul cum nãa fecunditatem ad producendum alium, sequet
reter de raõe filij ee accipere fecunditatem ad generandum
alium, ut fit ex eo qd filij creati, ex quibz prædicta raõ de-
sumpta e, accipiunt a patre, fecunditatem nã quamcumq; sed
ad generandum alium, sicut ipse pater a quo geniti sãt pã
generare, atqui eãda persona nã accidit fecunditatem ad
generandum alium sed tm ad givandam aliam personam,
Et si vera sit raõ quam nunc impugnamus, secunda persona
divina vere nã erit filius, qd e, hæreticum.

Procedendum e qd si quis ita dicat, nãa divina
etiam debet ee proportionata principium motus, id e, ali-
cuius operatiois eius in quo e, sed ois filius debet procedere
a patre in similitudinem nãe & debet assumilari nãe
patris in eo qd e principium motus et operatiois, sed potissime
operatio e producere sibi simile & cum Spiritus S. negat
producere sibi simile, sequitur ipsum nã procedere a
patre principio in similitudinem nãe, ac proinde nã ee
filium vel genitum sicut e verbum.

Hæc etiam raõ, que resucitur ad illam quam
modo impugnauimus, facile refellitur, nam ex ea sequitur
nã ee perfectum filium, et etiam personam nã ee perfectum
Deum. Primum pãt: qd secunda persona nã participat nãam
patris ut e principium operatiois in patre, qd Pater ita e Deus
ut sit principium nãale generatiois, secunda vero persona
ita e Deus ut nã sit principium generatiois, imo e incapax talis
principij et solum e productivus simul cum patre Spiritus
Sancti per voluntatem, ac proinde nã erit perfectus filius
patris æterni, et magis perfectus erit filius humanus sui
patris qui similitudinem nãe ab eo participat cum pote-
tate generandi, quod a. inde sequatur Spiritum S. nã ee
perfectum Deum et eãdem nãam cum patre et filio pãt
qd Spiritus S. nullo modo sit aliam personam divinam pro-
ducens & nullo modo e eãdem vel similis nãe cum patre,
neq; ex vi processionis neq; villo alio modo, qd e manifestus
error, et sequitur, si duatur nãam patris consistere in
principio

principio motus vel operatio, ut ^{cum} producat i tibi simile
in natura cum tali ^{con}formitate, quam n̄ habet spiritus sanctus
sequitur n̄ cum habere eandem vel similem naturam cum
patre. multa alia possunt adferri contra rationem modo
impugnata[m] que videri possunt apud alios.

Quinto alij dicunt processionem Verbi esse
proprie generatam et Verbum esse proprie filium non autem
spiritum s. q̄a de ratione filij ut filius est, non solum est proce-
dere similem in natura, sed etiam ex vi processionis pro-
cedere ut imaginem representatiuam sibi principij, solum
a. Verbum procedit non modo simile in natura, sed etiam ut
species expressa et imago ad representandum suum princi-
pium; contra vero spiritus s. licet procedat ut similis
in natura, n̄ tñ procedit ut imago sui principij, et ideo Verbum
est proprie genitum non autem spiritus s. ita Canariensis
in complementario articulo 2. questionis 27. p. partis 1. Thomae.
Bartholomaeus Torres, 1 parte q. 29. art. 2. Vasquez disp. 113.
cap. 7. et disp. 145. cap. 3. Marcon in tract. de Trinitate
disp. 8. cap. 16. et 17. et alij recentiores, qui oēs volunt
particulam illam definitionis generatiois, in similitudinem,
nata debere illigi non de similitudine que ex veritate nata
provenit, sed de similitudine que est imago, neg. e. que
uis similitudo est imago cuius est similitudo, siquidem ratio
imaginis supra similitudinem addit, q̄a res que dicitur
imago sit instituta vel ordinata ad representandam sine
fabendam presentem rem cui est similis, atq̄ hac de causa
ignis genitus ab igne alio n̄ est eius imago, q̄a licet sit
eius et similis in natura, n̄ tñ est ordinatus ad illum repre-
sentandum.

Sed contra hanc rationem est, quia quando dicitur
de ratione filij esse ut procedat per modum imaginis ad repre-
sentandum principium a quo procedit, vel hoc intelligitur
de imagine intentionali, vel de imagine et representati-
one reali sive naturali. Primum dici n̄ potest q̄a filius creatus est
vere filius, et eius productioni vere convenit definitio ge-
neratiois supra allata, nec tamen ipse est imago intentiona-
lis sui patris, similiter productiones brutorum s̄ generatiois
viventium, in quibus tñ nulla est intentionalis similitudo
tunc in representando, sed tñ realis in eodem est processio spiritus
s. si in ea reperitur realis similitudo in eodem que reperitur
in process,

in processione Verbi à p̄ ex defectu solius similitudinis 127.
 in representando intentionaliter exclusi a rāe. cum gene-
 rāis, ex illa ē. differentia oritur quidem ne proactio spi-
 ritus s. sit generas Verbi intentionalis, n̄ t̄ oritur ne sit
 generas filij realis. Si verò quando dicitur de rāe filij
 ēē vt procedat per modum imaginis, hoc intelligatur de
 imagine reali siue nāali. Contra ē q̄a hinc sequitur
 etiam spiritum s. vi rāe originis procedere vt filium.
 q̄a q̄a procedere vt filium secundam aduersarios ē ex vi
 sua processionis procedere, vt imaginem representatiuam
 ipsius principij producentis, hoc. a. n̄ ē aliud quam pro-
 ductum vi rāe productionis accipere, nām producentis,
 rāe cuius sit aptum representare, suum principium
 producentis, atque spiritus s. si iuxta aduersarios ex vi
 suae processionis procedit vt similis in nāa cum ipso prin-
 cipio producentis, siquidem ex vi sua processionis accipit
 nām sui principij producentis, rāe cuius ē nāaliter aptus
 ad representandum suum producentis, ita vt Pater et Filius
 possint cognoscere seipsos in spiritu s. tanquam in ter-
 mino a se producto qui sit eandem nām. Etiam spi-
 ritus s. est vere genitus et filius.

Sicut Vasquez disp. 113. cap. 8 in creatis
 ex eo solum. Ex eo solum dicitur dici filium, q̄a habet
 nām eandem cum nāa producentis, q̄a in ea ē solam fundun-
 telatōis imaginis in quo sufficienter saluatur rāo filij, contra
 verò in quibus sola similitudo vel identitas nāa producta
 cum nāa producentis n̄ ē satis ad rāem filij, q̄a n̄ ē suffi-
 cients fundamentum relatiōis imaginis, siquidem relatiō imagi-
 nis in Deo n̄ resultat ex sola identitate nāa, sed ex illa
 et proprietate personarum quae nata ē representare,
 ex hoc. a. ē sola proprietās Verbi producta per intellectum, n̄
 a. proprietās spiritus s. producta per voluntatem.
 Sed contra ē, q̄a relatiō quae constituit diui-
 num filium vt sic n̄ ē relatiō imaginis, intentionalis sed
 realis, quae consistit in sola participatiōe eandem nām cum
 producente. Et uterq̄ erit filius. Deinde contra ē, quia
 ad rāem imaginis nāalis, quae ē de rāe filij duo t̄m
 requiruntur, nempe vnius nāe siue specificae siue name-
 ricae, et realis distinctio producenti a producendo. Primum
 a. requiritur vt rāo fāctis representatiōa realiter vel nāaliter,
 siquidem

figuram ratiō representandi hoc modo ē convenientia in
eodem natiōe sine specificis sine numerice, secundum
a. requiritur, figuram distinctio nō pōt ēē ratiō formalis
representandi, sed tñ conditio necessitatis requirita ad res,
presentandam, atque, Spiritus S. ex vi sua processionis
accipit eandem natiōem cum eadem distinctiōne cum pro-
cedente, & erit vera et natiōis imago sui principij pro-
cedentis non minus quam ipsum Verbum. Neg. obstat qd
ex vi sua processionis nō procedat ut imago intentionalis
et expressa ad representandum ut procedit Verbum, nam hoc
ratiō imaginis per accidens se hōt ad imaginem natiōem,
in qua sola hōt ratiōe fidei, ut etiam aduersarij concedunt.

Secundo S. dicit Vazquez disp. 145. num. 14.
spiritum S. accipere eandem natiōem ex vi sua processionis,
sed nō ad representandum, qā spiritus S. nulli representat
Patrem vel Filium, contra verō Filius Patrem representat
igni Patri.

Ted contra ē qā Filius non representat for-
maliter Patrem igni Patri, sed quati instrumentaliter, hoc ē,
nō facit Patrem formaliter intelligentem, sed tñ ē obiectum
in quo Pater formaliter seipsum pōt cognoscere, atq. hoc idem
conuenit etiam spiritui S. figuram Pater et Filius pōt
cognoscere seipsum in spiritu S. tanquam in termino ab
ipsis producto, in quo ē eadem natiōe diuina.

Remy. Respondet pōt tract. 5. cum Blarcon
tract. 5. de Trinitate disp. 8. cap. 19. qm filium ex vi
sua processionis representat nō solum natiōem sed etiam
proprietas personales sui patris, ita ut Petrus filius
v. b. si ē perfectus filius Pauli, debeat referre Pauli colorem,
figuram, dispositionem corporis, membrorumq. proportionem
et ipsam differentiam individualem, quoniam la. filius
diuinus qm ē perfectissimus in ratiōe filij nō solum natiōem
Patris sed etiam personalitatem Patris qua is condatur
principium filij ut a se distincti representat et ē eius
imago, ita ut cognito Verbo per se formaliter veniatur in cog-
nitionem nō solum Deitatis Patris, sed etiam personalitatis
eiusdem Patris a quo solum procedit, ideo Verbum ē filius
nō a. Spiritus Sanctus qui non representat proprie-
tates personales sui principij nempe Patris et
Verbi.

Ted con.

Sed contra e, qd Spiritus S. ex vi sua processionis
 h't etiam representare proprietates Patris et Filij, signi-
 dem ex vi sua proprietatis personalis e mutuis amor Patris
 et Filij, vinculum et nexus utriusq, ac proinde in propri-
 etate personali Spiritus S. cognoscitur ex parte principij
 nempe proximi requiri duo supposita distincta, in quibz
 etiam ut distinctis sit una virtus primitiva quae ex se pro-
 ducat Spiritum S. qui ex vi proprietatis personalis sit nex-
 et amor personalis duarum personarum Patris et Verbi. Et
 Spiritus S. sicut representat unum generatorem ex parte prin-
 cipij, a quo procedit, ita quoq, representat duo supposita ut
 distincta, quae sint vnum principium ipsius. Et Spiritus
 Sanctus erit verus filius eandem personarum, signidem
 per ipsum se cognoscit generatorem a quo procedit et verum
 Verbum et e. simul Patrem et Filium, et e. personas
 distinctas inter se, et a Spiritu S. Et Spiritus S. erit ita
 perfectus filius sicut e. Verbum, signidem representat nam
 et proprietates ois nates personales Patris et Filij a quibz
 procedit, neq, refert qd illas se representet ut Verbum sicut
 ut imago intentionalis, qd hoc e. impertinens ad rationem
 filij, ut constat ex dictis supra. quae autem contra Alex,
 non modo dicta et praecipue valent si dicatur id qd censet,
 quod verum, nempe relationem Patris et relationem Spiritus
 a se tm conditionem sine qua non, sed principium proximum
 sui termini producti, et qd si est tm conditio sine qua non
 et ipsa Dei, etia est principium proximum, cum etia Dei
 n' distinguatur realiter a terminis a Deo productis, sequer-
 retur principium proximum non distingui realiter a termino
 a se producto qd implicat, ut constat ex con- concepte princi-
 ij proximi et termini ab ipso producti, quicquid a ij
 possent. Plura contra rationem supra impugnatam videri
 possunt apud Suarez lib. ij. de Trinitate. cap. 5. Arabat disp.
 98. cap. 3. Zunigam disp. 2. dub. 20 memb. 4. et 5. Thiers,
 nimam Faculum tom. 3. in 3. partem q. 29. art. 2. dub.
 8. praesertim num. 81. et 82. et disp. 9. num. 29. et 30.
 et alios recitans ab eodem huthore relatos. his absolutis.
 Recendum e. processionem Verbi e. proprie-
 generationem et Verbum e. proprie genitum et filium, quia
 ex vi sua processionis fiat h'ber aditit intellectionem divi-
 nam, in qua consistit etia Dei, signidem Filius procedit
 per

per intellectum et Verbum Patris, quod e de fili. Ex
hac veri conclusionem sequitur spiritum s. n. ee filiam
nec eius processionem ee generatam, ga licet per suam
processionem accipiat diuinam intellectiorem, n. ee
eam accipit formaliter ex vi sua processionis, sed tm maali-
ter et identitice cum n. procedat per intellectum, sed per volun-
tatem, et ideo formaliter ex vi sua processionis accipit
volitionem, reliqua vero accipit materialiter et identitice,
quia ga identificantur cum volitione, et ga intellectio
n. a. volitio e cetera Dei formaliter loquendo, ideo spiritus s.
formaliter ex vi sua processionis n. accipit etiam et nam
diuinam, et per consequens n. e finitus. Hac conclu-
sio e ex mente s. Thome vt pat. ex q. 26. art. 2. q. finem
corporis, vbi probat processionem Verbi ee generatam quia
intelligere in Deo e ee Dei, et videri ad 2. vbi docet
intelligere diuinum ee ipsam substantiam intelligentis, vnde
inguit, Verbum procedens procedit vt eiusdem nature sub-
stans et propter hanc proprietate dicitur genitum et filius.
Idem pat. ex alijs s. Thome locis qua habes apud Basiliam
loco infra allegando. Eandem conclusionem expresse
defendit Suarez de Trinitate lib. 9. cap. j. num. 5. et 8.
et lib. j. cap. 5. a num. 16. et cap. 6. nam. 14. Sumel
in articulum 4. questionis 77. s. Thome disp. j. partes
defensionis vocit s. Thome. Phasolus tom. 3. in j. parte
q. 27. art. 2. dub. 13. a num. 126. et apud ipsam alq.
Petrus de Erera in commentario art. 4. questionis 29
s. Thome idem docent multi alij recentiores Dominice
familie, et Societatis Iesu, vt debatur. Vnige de Trini-
tate disp. 2. dub. 20. memb. 6. initio. Ad hanc doctri-
nam reuocari etiam possunt illi qui dicunt processionem
Verbi ee generatam, ga Verbum ex vi sua processionis
formaliter procedit simile suo principio in natura, si ee
sui velint etiam Dei considerari in ipsa intellectuione,
alioquin facile possunt impugnari ex ijs que supra diximus.
Hec conclusio: ga terminus formalis ad quem
processio Verbi terminatur per se et ex vi sua formali,
hoc e, prout e consecrata secundum qd e prout e per
intellectum diuinum, et n. secundum qd identificatur cum
alijs modis diuinis, e intellectio sua formalis terminus.,
contra vero terminus formalis processionis spiritus sancti
e volitio

129.
E volitio, ex termino a. foali maxime desumenda e propria
et foalis rã processionis. Si intellectio e cõtialis et pro,
pria rã constitutiva Dei vt Dei cõtialiter, vt verè e et
infra constabit, Tertium ex vi foali sua processionis erit
Deus vt Deus cõtialiter et proqueatur foaliter in simili,
tunc nã qd e cõtialiter ee filium Dei et ab eo ee
genitum, Spiritus vero S. ex vi foali sua productionis
in processu foaliter neq. proqueatur vt Deus in similitu,
nem nãe diuine sed tm idem, qd volitio qua e
terminus foalis eiusdem productionis licet in se
a pertineat ad eã diuinam, e tm cõtialiter
identificata cum eã cõtialiter, et ideo nã ee in aliquo qui
nã sit Deus, nec pã pã conueniri cui etiam nã cõtinetur
ipsa Dei cõtialiter. Ex dictis igitur constat secundam pãrtem,
nam diuinam ex vi formali sua processionis habere vt sit
similis generanti, hã solum vt obiecto cognito per ipsam in-
tellectionem, quatenus Pater generat per intellectionem
sui ipsius vt obiecti, vnde foaliter habetur solum rã verbi
et rã similitudinis intentionalis in representatio, sed
etiam vt generanti formaliter sive vt principio generatois,
quatenus eadem numero intellectio diuina vt terminata
relatõe paternitatis e rã foalis terminandi generatoem,
vnde habetur formaliter rã generatois filij et realis simi-
litudinis in euenio.

Obijciens primo: Deus vt Deus e infinite per
fectus & Deus vt Deus non dicit solum intellectionem,
sed etiam reliquas oes diuinas perfectiones, et per consequens
oes perfectiones qua sunt in Deo eãq. cõtialiter constituent,
vnde filium e cõtialiter Dei consideret in intellectione, atq. ita
nulla e rã supra allata ad ostendendum processionem Verbi
et generatoem.

Respondeo: Si quid probat obiectis, probat etiam rela-
tiones et attributa eã de cõtialiter Dei qd e ois filium, et con-
tra eodem sensum Patrum et Theologorum. R. 2do dicitur,
quendo hãc, Deus vt Deus completè sumptus e infinite per-
fectus formaliter vt sic includit oes perfectiones concedo, Deus
vt Deus cõtialiter sumptus tunc sumptus pãrte secundum suam
cõtialiter e infinite perfectus formaliter nego hãc, qd Deus vt sic
solum e infinite perfectus radicaliter, quatenus vt sic hãc solum
radicem hãc principium virtuale reliquarum oium perfectionum
qua

quæ ad illum secundum unum eorum modum intelligendi com-
parantur ut proprietates et complementa.

Obijes 2do: esse simpliciter sine esse a se et ex se
est aliqua ratio sine perfectio in Deo prior quam sit intel-
lectio et essentia Dei consistit in hoc quod Deus sit a se et ex se
ac proinde male dicitur Verbi processionem esse generationem
eo quod intellectio sit essentia ipsius Dei, et intellectio forma-
liter per intellectum Verbo coniectur.

Rt. negando conseq: quia esse a se et ex se infra
Deum est quod transcendentaliter conuenit et quasi genericam
conuenientiam essentia diuina, attributis et rebus, sicut
etiam omnibus istis eodem modo conuenit esse infinitum, esse
incompositum, et esse diuinum, ac proinde esse a se et ex se non
est ultimo constitutiuum essentiam Dei in ratione talis essentia;
contra vero ratio diuine intellectio cum sit in Deo perfectio
cum maxima sicut etiam in creaturis est gradus intellectus,
tunc, nec ullam inuoluat imperfectionem ex suo conceptu
ut inchoat ratio intellectus quæ non est actus purus, sed
intellectio quæ est actus purissimus merito dicitur esse ultimam
diuinam essentiam constitutiuam, quæ in omni essentia est predi-
catum reliquis perfectius, atque hæc etiam de eadem non potest dici
volitionem esse de essentia Dei, sed cum sit aliqua ratio de suo
conceptu formali non est perfecta ac intellectio et eam
necessario præsupponat, sequeretur quod volitio quasi essentia,
hæc differentia præueniat nisi intellectio diuina, cum
tamen in omnibus essentis diuinis ratio est differentia essentialis
adueniens sit perfectior reliquis omnibus rationibus quibus
aduenit, et ideo volitio non de essentia Dei sed quod pro-
prietas et attributum. eadem ratio Suarez lib. ii. de
Trinitate. cap. 6. num. 16. et Fasolus tom. i. in j. partem
9. 4. art. 2. dab. 2. videntur ad probandum intellectio diuinam
diuinam esse ipsam Dei essentiam vel quasi formalem constituti-
uam sine quasi ultimam differentiam essentialis ipsius
Dei hinc in eo per se non sit species.

Obijes 3tio: Ratio intellectio præsupponit suum
obiectum intelligibile, siquidem omne obiectum ex natura
sua est prius actu tendente in ipsum, sed intellectio diui-
na tendit in essentiam Dei tanquam in suum obiectum,
et essentia diuina præsupponitur perfecte constituta in
ratione essentia ante intellectioem, ac proinde non potest saluari
quod

quod processio Verbi sit generatio, eo quod verbum procedat 130.
per intellectum et in intellectione extra Deum consistat.

Et primo obiectionem nimirum probare, si quis
Deum probat etiam Deum non posse intelligere suam intellec-
tionem nec alia que formaliter sunt in ipso Deo, ut sunt
volitio, relationes personalitatis, siquidem ex ea objec-
tione, requeretur a parte intellectionem presupponi intel-
lectionem ipsam et quod est magis absurdum, etiam volitionem
et personalitates que tunc sunt ipsa intellectione posteriores
cum eam presupponant.

Et 2do directe, distinguendo maiorem
omnis illetho supponit obiectum suum adaequate, sumptum nego,
inadequate, sumptum concedo maiorem et nego conseq-
uimus a. propositionem illam: omnis intellectus presuppo-
nit obiectum suum intelligibile, iuxta distinctionem
maioris supra datam verificari etiam de intellectione
divina prout ipsa concipitur terminata ad rationes divi-
nas quae ex proprio conceptu non inveniuntur rationem
intellectionis, ut est ex se, a se, et esse a se, esse sub-
stantiam, esse spiritum, et aliae huiusmodi rationes si quae
sunt ipsa intellectione priores, contra vero illa eadem
propositio non verificatur de intellectione Dei prout
concipitur terminata ad ipsam vel ad volitionem
vel ad personalitates eadem intellectione ex suo con-
ceptu posteriores. ex his a. patet quod Dei intellectus non
presupponeret totam naturam Dei, sed tamen reliquas omnes
rationes Dei etiales praeter ultimam sive praeter ipsam,
et propterea dicimus intellectionem non esse de eadem reali-
tatem rationum praecedentium sed ex ratione intellectionis et
reliquis rationibus praecedentibus, ipsam Dei etiam integrari
aliquo modo, sicut etiam homo integratur ex animalitate
et rationalitate.

Obicitur quod: esse intelligibile est esse verum est passio
entis, ut ens est spiritus ratione concipiendus est Deus, quam non
intelligibilis est per se et consequenter ut intelligens, quia
actualis intellectio concipienda est post intelligibilitatem
objecti vel saltem simul cum illa, cum omni illetho extra,
inter presupponat intelligibilitatem sui obiecti, et non potest
salvari quod processio Verbi sit generatio eo quod procedat
per illethum, et illetho sit deus etiam Dei cum hoc sit falsum.

Et primo

Et prima ex hac obiectione sequi etiam quod prius
debeant concipi in Deo voluntas et personalitates quam
illius, quod voluntas et personalitates prius sunt intelligibiles
quam actus intelligantur, imo sequitur etiam ipsam Deum in
intellectionem debere concipi prius propria, quod ipsa est prius
ens intelligibile quam actus illius proprium, praedictae a
sequela sunt falsae apud omnes.

Deinde si indistinguendo his esse intelligibile et
esse verum est pariter ens, si esse intelligibile et esse verum
sumantur realiter vel fundamentaliter nego hoc, quod
esse intelligibile et esse verum realiter sumptum nihil est
aliud reale praeter ipsum ens, si vero esse intelligibile et
esse verum sumantur formaliter conceditur hoc, quod quod
esse intelligibile et esse verum formaliter sumptum addunt
natura ens ut ens nihil est aliud quam reale ratio ad in-
tellectionem potentem illigere vel eius connotata, atque in
hoc sensu dicimus concedi hoc ad distinctionem habere
cedentis distinguo prius consequens, atque ita dicimus
Deum quidem esse prius Deum ut Deum quam sit verus
et intelligibilis formaliter, si tunc est prius Deus quam sit
intelligens quia illius est essentialis constitutumque ipsius Dei
contra vero intelligibilitas et veritas formalis nunt
ratio vel connotatio consequens ad Deum ut Deus est.

Obijciens ito: inter intellectionem Dei et
religiosas eius perfectiones ut a voluntas etc nulla est distinc-
tio a parte rei & si sit dicitur etiam Dei constitui potest
ex una divina perfectione quam ex alia sed ex omnibus
simul perfectionibus divinis, ita ut qualibet sit de con-
ceptu essentiae Dei & si bene dicitur praedictionem Verbi
sive generalem ad quod etc.

Et primo si quod arguit probat simul etiam
probat personalitates divinas et relationem spiratoris simul
cum reliquis rebus esse de essentia ipsius Dei nempe quia
a parte rei sunt identificate cum ipsa essentia. Sequela
autem est oio falsa; similiter sequitur oia attributa esse de
essentia Dei, quia illa sunt a parte rei identificate cum ipsa
essentia.

Et 2do dicitur: hoc inter illationem Dei et
eius voluntatem etc nulla est distinctio formalis vel actu-
alis concedo, nulla est distinctio fundamentalis nego hoc.

porro

porro huiusmodi distinctio fundamentalis secundum alios
 quos considerat in hoc qd licet illatio et volitio identificen-
 tur in vna entitate a parte rei infinita, illam tñ dñtin-
 guenti in intellectionem et volitionem maximum fundamen-
 tum habemus a parte rei in ipso Deo, in quo sunt vna perso-
 na realiter distincta quatenus vna procedit per intelligere
 secunda vero per velle, cum igitur a parte rei Verbum pro-
 ceat per illationem et spiritus s. per volitionem, et ideo vna
 et eadem entitas illationis et volitionis prout hñ rationem
 illationis connotes vnam personam, et prout hñ rationem voli-
 tionis connotes alteram personam ab illa diuersam, ideo
 dicuntur in Deo a parte rei intellectio et volitio distingui
 virtualiter, qd videlicet propter suam infinitam perfec-
 tionem principiat duas personas diuinas diuersas, proinde
 acci eñt duo principia realiter inter se diuersa, atq;
 huiusmodi distinctio sufficit, vt vere dicatur cetera Dei
 considerari in intellectione vel per hanc illam ultimo con-
 siderari.

Alij verò dicunt, intellectionem et volitionem
 diuinam virtualiter virtualitate intrinseca sine a parte
 rei et a parte conceptus obiectiui distingui inter se, qd
 videlicet eidem entitati intellectionis et volitionis conue-
 niunt duo predicata contradictoria n̄ in ordine ad res creatas
 sed eis independenter ab illis, atq; huiusmodi distinctionem
 virtualem ponunt n̄ modo inter intellectionem et volitionem
 diuinam, quare quatenus veri dicitur per intellectionem
 produci Verbum, non spiritus Sanctus, per volitionem
 produci spiritus s. non autem Verbum, sed etiam inter
 cetiam et personalitates, quatenus de cetera Dei verificat
 quod communicetur, de personalitate a. verificatur qd
 non concipitur; verum licet distinctionem virtualem pos-
 teriori modo explicatam supra non reiecerim vt impro-
 babilem, reuera tñ ea n̄ taseo placeat, qd naturali lumine
 principium oram existentissimum ē. immediatis
 terminis idem secundum qd ē dem n̄ pōt hoc et simul non
 ē hoc, qd eo hoc seipso immediate, et formaliter tollit ē
 hoc. præterea n̄ admittamus predicata contradictorie oppo-
 sita verificari in Deo de vno et eodem qd deo dicatur, ē
 virtualiter duplex, similiter quis poterit asserere in Deo
 predicata relative opposita verificari de vno et eodem
 virtua

virtualiter duplici, quidem relatione opposita ininus sunt
 opposita inter se, quam opponantur inter se contradictorie
 opposito, atq. ita n. haberemus sufficiens fundamentum
 distinctionis realis inter diuinas personas. de his videri
 potest Pasquez disp. 157. cap. 5. et Fasolus tom. 3. in 1. part.
 q. 28. art. 2. dub. 2. a num. 50. et tom. 1. in eadem
 1. partem, q. 4. art. 2. dub. 18. num. 109. vti recte
 ostendit n. esse simpliciter contradictorias huiusmodi propo-
 sitiones: etia diuina non generatur, e. conis eius
 communicatur tribus personis, e. absoluta e. pater
 vero generat, filius generatur, verba n. e. conis, non com-
 municatur, non e. absoluta, non e. vna etc.

Obicies Et Spiritus s. procedit ut Deus
 & ex vi sua processionis accipit nam diuinam. Ans. pbr:
 qd Spiritus s. ex vi sua processionis procedit ut tertia
 persona Trinitatis sine ut Spiritus s. persona autem
 ut persona e. suppositum nra intellectualis, & Spiritus s.
 ex vi sua processionis procedit ut hns nam intellectualem
 diuinam, et per consequens ut Deus.

Ad distinguendo Ans. Spiritus s. procedit
 ut Deus ex vi reali et materiali sua processionis, quatenus
 formaliter procedit solum ut diuinus amor identificatur
 cum nam diuina condis, procedit ut Deus ex vi formali
 sua processionis nego Ans. neg mirum est qd a nobis id
 negatur, qd si Spiritus s. ex vi formali sua processionis
 procederet, ut Deus, tunc procederet formaliter in similitu-
 dinem nam, ac prorsus formaliter generaretur et esset
 filius, qd e. contra factum, vnde Spiritus s. procederet
 ut Deum ex vi formali sua processionis negant etiam
 Bellarmine lib. 2. de Chro. cap. 14. in fine. Suarez
 lib. 11. de Trinitate cap. 8. num. 13. et 16. praeterca
 Bannes, Zumel, Molina, Valentia, Albertinus, Arabal,
 Becanus, quos refert et requirit Pasquez tom. 3. in 3.
 partem q. 29. art. 2. dub. 13. num. 136. idem negant
 etiam alij recentiores. Ad addendum e. a. quod cum fides
 certum sit vnam processionem non aliam esse generantem,
 et vnam esse processionem Verbi per intellectum per quem
 loquitur filius, et ei conicat intellectionem et sicam
 eorum quae ipsa nouit, aliam esse processionem amoris per
 voluntatem ut tanta distinctio ad differentia in re
 simpli.

simplicissima quantum fieri potest explicetur, necesse est 132.
mente distinguere ipsa formalia processionum principia
qua in se sunt verum et idem, ut sic dignosci possit, quam
viam habeat unumquodque illorum secundum propriam rationem
et secundum quod unum ab alio distinguitur, atque hoc expli-
catur verbis illis ex vi formali processionis, hoc est, secundum
illud propriam quod habet una processio ut distincta ab alia,
nempe secundum quod una est processio Verbi per intellectum,
non amoris per voluntatem, alia vero est processio amoris
per voluntatem non autem Verbi per intellectum.

Dicas: si Spiritui S. haec divina non conicitur,
ex vi formali processionis, sequitur non conicari illi nam
divinam per se sed per accidens, sed hoc est falso falsum est.
Quod sequitur nam divinam non conicari
spiritui S. per se, persistat, formali concedo, persistat
materiali, veli vel necessaria nego maiorem, siquidem quod
spiritus S. procedat ut amor divinus qui necessario identi-
ficatur cum natura divina, hinc ostendit quod spiritui S.
necessario conicitur natura divina, atque hinc patet quod licet
spiritus S. non per se, sive formaliter ex vi sua processionis
accipiat naturam divinam a patre et filio, nihilominus
est absolute et per se Deus, siquidem necessarius ab ipso
personis simul cum amore suscipit deitatem sive naturam
divinam.

Obicies 7: conicatio qua spiritui S. conicitur
illatio est alia ab ea qua ei conicitur amor, illa vero
pro suo termino formali habet ipsam illationem quod spiritui
S. non solum materialiter, sed etiam formaliter conicitur
ipsa natura divina, ac proinde spiritus S. vere est genitus
et filius.

Respondeo negando consequens, ratio est quia licet conicatio
intellectionis et naturae habeat pro termino formali naturam,
huiusmodi tamen conicatio cum spiritu S. non est primaria sive
primario intentata sed est secundario intentata, quatenus
Pater et filius per voluntatem primo et per se conicant
spiritui S. amorem, et consequenter illi conicant etiam
intellectionem sive naturam divinam, quae est identificata cum
ipso amore, ac proinde natura divina spiritui S. non conicitur
per se, sed quasi per alium, id est, ratione alterius conicatiois prio-
ris ad quam ipsa necessario et essentialiter consequitur;

ad rationem a generationis necessario requiritur ut sit com-
municatio non primario intento.

Obijcies 8: si conicatio qua spiritui S.
conicatur non divina, distingueretur a conicatioe qua
illi conicatur amor, sequitur priorem illam conicatioem
non a voluntate, sed ab intellectu, siquidem voluntas e prin-
cipium communicandi amorem non illectionem & ex
dictis sequitur spiritum S. non solum procedere per vo-
luntatem sed etiam per intellectum.

¶ negando sequentiam anteced. quia voluntas
non e principium formale conicandi illectionem, sed e prin-
cipium formale communicandi amorem, et consequenter
e quasi principium materiale conicandi nam vel illectio-
nem cum amore identificatam, et ideo conicatio non
facta spiritui S. pertinet ad conicatioem amoris sive ad
spiritum tanquam eius complementum.

Obijcies 9: si conicatio qua spiritui S.
conicatur non vel illectio aliqua ratione distinguitur a com-
municatioe qua eidem spiritui S. conicatur amor, se-
quitur spiritui S. prius conicari illectionem quam amorem,
prius enim spiritus S. intelligit quam amat, cum non
possit amare nisi praecognoscendo quod amat & conicatio
qua non spiritui S. conicatur non e secundum ^{aria} intentionem, sed pri-
maria respecta conicatiois qua conicatur amor.

¶ negando sequentiam anteced. quando
dicitur illectionem habere de priorem volitionem, id
verificatur respectu ipsius namque que immediate amat,
nempe ut ipsa namque prius debeat illigere quam amare;
si vero sermo sit de ipso supposito spiritus S. non e ne-
cesse ut ei prius conicetur intellectus quam amor:
ratio e, quia cognitio obiecti e quidem necessaria ut per
eam non proponatur obiectum amandum et amari
possit a nam, et ideo respecta non illectio necessario
praecedat amorem; contra vero quod illectio divina
iam praecausens conicatur spiritui S. sive terminetur
personalitate spiritus S. non e necessarium ad hoc ut persona
spiritus S. conicetur amor, sive ut idem amor terminetur
eadem personalitate, et ideo spiritui S. prius conicari
amori quam illectio.

Obijcies 10: si ex vi formali processionis
spiritus

Spiritus s. ei concipitur amor n. n. a. sequitur spiritum 133.
N. non produci ut personam formaliter sed tm. materialiter
et identice, figuram personae definitur ee n. a. radicalis
sive intellectualis individua substantia e. c. sequela e. falsa g.

Supponendum e. pro reppositione cum per
processionem producatur personalitas et p. a. concipitur,
ideo, ut etiam supra vidimus, processio h. a. r. a. c. e. m. v. o. l. u. n. t. i. s.,
n. s. et r. a. c. e. m. c. o. n. c. e. p. t. i. o. n. i. s., ac p. r. o. t. h. e. p. r. o. c. e. s. s. i. o. V. e. r. b. i. h. a. r. a. c. e. m.
v. o. l. u. n. t. i. o. n. i. s. et r. a. c. e. m. c. o. n. c. e. p. t. i. o. n. i. s. g. e. n. e. r. a. t. i. o. n. i. s. n. o. n. p. r. a. e. i. s. e. r. e. s.,
p. e. c. t. e. p. e. r. s. o. n. a. l. i. t. a. t. i. s., e. i. u. s. n. i. m. a. g. i. s. e. p. r. o. d. u. c. t. i. o. i. p. s. a.
V. e. r. b. i. p. r. o. c. e. s. s. i. o. q. u. a. e. g. e. n. e. r. a. t. i. o. q. u. a. m. p. r. o. c. e. s. s. i. o. S. p. i. r. i. t. u. s. s.
q. u. a. n. e. g. e. n. e. r. a. t. i. o. n. i. s.; s. i. m. i. l. i. t. e. r. n. e. q. p. r. o. c. e. s. s. i. o. d. i. v. i. n. a. e.
g. e. n. e. r. a. t. i. o. n. i. s. p. r. a. e. i. s. e. q. u. a. t. e. n. s. e. p. r. o. d. u. c. t. i. o. n. i. s., q. u. a. p. r. o. d. u. c. t. i. o. i. n. d. i.
v. i. n. i. s. n. e. n. i. s. i. d. e. p. e. c. t. e. p. e. r. s. o. n. a. l. i. t. a. t. i. s. p. r. a. e. i. s. e. q. u. a. a. q. u. e.
f. o. r. m. a. l. i. t. e. r. p. r. o. d. u. c. t. u. r. p. e. r. v. t. r. a. m. q. p. r. o. d. u. c. t. i. o. n. e. m.; p. r. o.
c. e. s. s. i. o. i. g. i. t. u. r. d. i. v. i. n. a. e. g. e. n. e. r. a. t. i. o. n. i. s. q. u. a. t. e. n. s. e. p. r. o. d. u. c. t. i. o. n. i. s. p. e. r. s. o.
n. a. l. i. t. a. t. i. s. c. o. n. c. e. p. t. i. o. n. i. s. f. o. r. m. a. l. i. t. e. r. n. a. m. h. i. s. p. r. e. m. i. s. s. i. s.

Ad objectioni negando sequela maioris,
q. a. ad produendam personam formaliter ut personam n. e.
necessarium produca vel concipere formaliter n. a. m. illa.
lem, sed satis e. concipere formaliter proprietatem n. a.
etialiter connexam cum n. a. a., ut e. volitis et amor; atq.
hinc fit cur processio Spiritus s. sit productio personae
non a. s. i. b. g. e. n. e. r. a. t. i. o. n. i. s.; contra vero cum Verbi processio ita
producat personalitatem ut formaliter et immediate con.
municet n. a. m. qua. produci n. p. t. i. d. e. o. e. g. e. n. e. r. a. t. i. o. n. i. s.; S. p. i. r. i. t. u. s. s.
v. e. r. o. s. p. r. o. d. u. c. t. i. o. n. i. s. v. t. r. a. p. r. o. d. u. c. t. i. o. n. i. s. p. e. r. s. o. n. a. l. i. t. a. t. e. m. v. t. f. o. r. m. a. l. i. t. e. r.
e. t. i. m. m. e. d. i. a. t. e. c. o. n. c. e. p. t. i. o. n. i. s. n. i. p. s. a. m. n. a. m. s. e. d. n. a. m. p. r. o. p. r. i. e. t. a. t. e. m.,
i. d. e. n. t. i. f. i. c. a. t. a. m. c. u. m. n. a. a., e. t. i. d. e. o. n. a. m. n. c. o. n. c. e. p. t. i. o. n. i. s. n. i. s. i. m. a. t. e. r.
t. e. r. n. i. s. e. m. e. d. i. a. t. i. s., h. o. c. e. m. e. d. i. a. n. t. e. v. t. o. f. o. r. m. a. l. i. t. e. r. t. e. r. m. i. n. o. i. d. e. n.
t. i. f. i. c. a. t. o. c. u. m. n. a. a. q. u. i. e. a. m. o. r., n. e. e. p. t. c. o. n. c. e. p. t. i. o. n. i. s. n. i. s. i. s. i. m. i. l.
c. u. m. i. p. s. o. e. t. r. a. m. i. p. s. a. n. a. a. c. o. n. c. e. p. t. i. o. n. i. s. v. t. h. a. c. d. e. c. a. p. p. r. o. c. e. s. s. i. o.
S. p. i. r. i. t. u. s. s. n. e. g. e. n. e. r. a. t. i. o. n. i. s. s. e. d. s. u. b. s. t. a. n. t. i. a. l. i. s. q. u. a. d. a. m. p. r. o. c. e. s. s. i. o.
a. g. e. n. e. r. a. t. i. o. n. i. s. d. i. v. e. r. s. e. r. a. c. i. s., c. u. i. p. r. o. c. e. s. s. i. o. n. i. c. o. n. v. e. n. i. u. n. t. o. c. s.
p. a. r. t. i. c. u. l. e. d. e. f. i. n. i. t. i. o. n. i. s. g. e. n. e. r. a. t. i. o. n. i. s. p. r. a. e. t. e. r. i. l. l. a. m., i. n. s. i. m. i. l.
i. t. u. r. n. e. m. n. a. a. N. o. n. n. u. l. l. a. a. l. i. d. o. b. j. e. c. t. i. o. n. e. s. a. d. f. e. r. r. i. p. o. s. s. e.
c. o. n. t. r. a. p. o. s. i. t. a. m. c. o. n. c. l. u. s. i. o. n. e. m. q. u. a. f. a. c. i. l. e. r. e. s. o. l. v. i. p. o. t. e. r. u. n. t., s. i. a. d.
v. e. r. t. a. t. u. r. q. u. o. s. u. b. s. i. d. e. n. t. i. a. i. n. c. r. e. a. t. i. s. e. t. t. e. r. m. i. n. a. t. n. i. s. i. n. a. m.
v. e. l. n. a. a. p. a. r. t. e. m., e. t. q. u. o. s. u. b. s. i. d. e. n. t. i. a. n. e. m. o. d. u. s. n. i. s. i. s. u. b. s. t. a. n.
t. i. a., q. u. a. i. n. c. r. e. a. t. i. s. v. e. l. e. n. a. a. v. e. l. p. a. r. t. n. a. a.; c. o. n. t. r. a. v. e. r. o.
c. u. m

cum quicquid in Deo sit ens substantiale, et omne
ens substantiale, quod n̄ e subsistentia, subsistat ut quo,
sicut ipsa subsistentia subsistit ut quo, ideo cuiuslibet habi
vel perfectioni quae in Deo e, ut e volitio, debet imme
diatē subsistentia.

DISPUTATIO II

De Relationibus diuinis.

ART. I.

Quenam sint in Deo Relationes?

Supponendum e tanquam certum ex fide, in Deo e
relatioes. constat ex Concilio Toletano ii. in fidei pro
fessione multo post principium, ubi sic habetur: in re
latiuis personarum nominibus Pater ad Filium, Filius
ad Patrem, Spiritus S. ad utroq; refertur quae cum rela
tione, tres personae dicantur, una vel nae creditur, quod
e. Pater e non ad re sed ad Filium e, et quod Filius e
non ad re sed ad Patrem e, similiter et Spiritus S. non
ad re sed ad Patrem et Filium relatiue refertur, in eo
quod Spiritus Patris et Filij producat. idem fit ex
Concilio Wormatiensi, qd oia verba ex Concilio Toletano
modo relata ponit in sua fidei professione, idem
colligitur ex Concilio Florentino sess. 18. d. diuina
substantia. Idem constat ex communi sensu non
modo Theologorum sed etiam Patrum, quos videre e apud
Fasolum tom. 3. in j. parte quaestione 28. art. j.
num. 2.

Supponendum e 2do relatioes diuinas n̄ solum
secundum ee, hoc e, prout identificantur cum nae
diuina, sed etiam secundum ee ad, sive prout st foaliter
et 2da,,